



Lilja SIGURÐAR- DÓTTIR LOUKKU



REYKJAVIK NOIR

Suomentanut Marjakaisa Matthíasson

DOCENDO



Ensimmäinen painos

Copyright © Lilja Sigurðardóttir 2015

Islanninkielinen alkuteos *Gildran*

Published in the Finnish language by arrangement with

Reykjavik Literary Agency, Iceland, www.rla.is

Suomenkielisen laitoksen copyright © Marjakaisa Matthíasson ja Docendo 2025

Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

www.docendo.fi



Denne oversættelse har fått stötte fra Nordisk Ministerråd. Pohjoismaiden ministerineuvosto on tukenut tämän teoksen suomentamista.

Kansi: Jussi Jääskeläinen / kobaia-design

Taitto: Noora Ohvo

ISBN 978-952-850-310-1

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@docendo.fi

MARRAS–JOULUKUU 2010

I.

Kahvimuki oli tyhjentynyt jo ajat sitten. Sonja seisoi hiljaa aloillaan pyöreän pöydän ääressä ja oli hörppivinään kahvia muovikannen reiästä tarkastellessaan lähtöselvitykseen jonottavia. Näin myöhään Kastrupissa oli rauhallista, ja vain muutama lentoyhtiö oli lähettämässä koneen ilmaan. Hänen edessään lojui Samsonite-matkalaukkuesite, jota hän selaili silloin tällöin, vaikkei se ollutkaan tarpeen. Hän osasi esitteen ulkoa ja muisti selvästi, minkä kuvan oli merkinnyt viimeksi matkustaessaan tämän lentokentän kautta. Islannin lentoon oli vielä runsaat kaksi tuntia, mutta Sonja oli jo mielessään varautunut siihen, että joutuisi siirtämään lentoaan ja käyttämään paikan, joka oli varattu seuraavalle aamulennolle. Se oli varasuunnitelma. Aina piti olla varasuunnitelma. Hänelle ei ollut väliä, lentäisikö hän ilta- vai aamukoneella, koska kaikki valmistelut oli tehty huolellisesti. Hän oli usein siirtänyt matkaa tai jättänyt matkustamatta, jos jokin ei sujunut tai hänellä oli tunne, ettei kaikki ollut kohdallaan. Kukaan ei odottanut häntä kotona, ja hän oli tottunut yöpymään lentokenttähotelleissa.

Hän näki naisen lähestyvän lentoaseman aulan poikki, kun oli jo varautunut tarttumaan varasuunnitelmaan. Nainen kulki kiireisin askelin, mutta hiljensi vauhtia nähdesään, että lähtöselvityksen jono oli edelleen pitkä, ja Sonja saattoi melkein kuulla naisen huokaavan helpotuksesta. Nainen näytti sopivalta. Hän oli pitkä ja hänen hiuksensa olivat

vaaleanruskeat niin kuin monien islantilaisten. Sonjan vatsaa kipristi hänen asettuessaan jonoon naisen taakse. Tuotuntematon nainen ei ollut tehnyt hänelle mitään, ja tavallisissa oloissa Sonja olisi tappanut aikaa juttelemalla naisen kanssa kaikesta arkisesta. Mutta syyllisyydentunnosta ei ollut apua. Nainen sopi suunnitelmaan. Matkalaukkunsa vuoksi. Se oli hopeanharmaa Samsonite Titanium -lento-laukku, ja olallaan naisella oli pienempi käsilaukku, mikä varmaan tarkoitti, että nainen lähettäisi Samsonite-laukun matkatavaroihin. Olipa onni, miten muotitietoisia islantilaiset olivat, jopa matkalaukkujen suhteen.

Jono mateli eteenpäin ja Sonja tarkkaili naista samalla, kun kaiuttimista muistutettiin, ettei matkatavaroita pidä jättää valvomatta. Nainen näytti olevan omissa ajatuksissaan, sillä hän ei joko kuullut tai ajatellut ilmoituksen koskevan itseään, koska ei edes kääntänyt päätään vilkaisukseen laukkuaan niin kuin suuri osa muista matkustajista teki vaistomaisesti. Hyvä, ettei nainen ollut stressaavaa tyyppiä, sillä se helpotti Sonjan tehtävää.

Hän hymyili itsekseen, kun hänen taakseen ilmestyi lapsiperhe jonon jatkoksi. Tästä tulisi melkein liian helpoa.

”Olkaa hyvät”, hän sanoi. ”Menkää ihmeessä edelleni.”

”Oikeastiko?” isä kysyi, mutta oli jo alkanut työntää lastenvaunuja eteenpäin.

”Ilman muuta, lapsiperheet ensin”, Sonja sanoi ystävällisesti. ”Kuinka vanhoja he ovat?”

”Kaksi ja seitsemän”, isä kertoi ja väläytti vastauksen ohessa hymyn, joka niin usein ilmestyi isien huulille heidän puhuessaan lapsistaan. Sonja oli usein koettanut määritellä hymyn ainesosat, mutta päätynyt aina lopputulokseen, että pääaineksi oli ylöpyttyä. Hän mietti, hymyilikö Adam

yhä samalla tavalla puhuessaan Tómasista, sillä hän ei ollut nähnyt Adamia kahteen vuoteen kuin ohimennen. He pitivät yhteyttä vain tekstiviesteillä, ja viestit koskivat vain sitä, mihin aikaan Tómas haettaisiin ja palautettaisiin.

Hän tarkasteli perhettä heidän tuuppiessaan matkatavaroitaan ja lapsiaan eteenpäin jonon matelun tahdissa. Hänestä tuntui, että hänen ja Adamin ulkomaanmatkasta pikku-Tómasin kanssa oli kulunut kymmeniä vuosia. He olivat niin usein stressanneet tyhjänpäiväisistä asioista, eivätkä olleet tienneet, miten arvokasta oli olla vailla todellisia huolia. Heitä silloin huolestuttaneet pikkuseikat vaikuttivat nyt niin mitättömiltä. Olivat vaikuttaneet sen jälkeen, kun Sonja oli jäänyt loukkuun. Omituista, kuinka kipeältä ajatus menneestä edelleen tuntui. Lapset saivat hänet niin helposti pois tolaltaan. Vanhempi poika oli vasta seitsemänvuotias, mutta oli varmasti yhtä iso kuin Tómas. Siis kun hän oli nähnyt pojan viimeksi. Tómas oli varmaan kasvanut sen jälkeen. Hän tuntui hujautaneen pituutta joka viikko.

Vaaleahiuksinen nainen Samsonite-laukkuineen oli päässyt lähtöselvitykseen, ja lapsiperheen ansiosta Sonja sai tilaisuuden varmistaa, että hän lähetti lentolaukkunsa ruumaan. Sonjan vuoro tuli juuri, kun harmaa laukku liukui näkyvistä, ja hän tunsyi sydämensä hakkaavan kiivaammin. Alussa, kun Sonja oli jäänyt loukkuun, omatunto oli kolkuttanut sydämentykytyksestä, jännittämisestä ja sitä seuraavasta hyvänolontunteesta, mutta nyt hän jo tiesi, ettei hommaa pystynyt hoitamaan, ellei jännitys tuottanut nautintoa. Ne, jotka eivät kestäneet painetta, alkoivat vapista, heidän katseensa harhaili, ja sillä tavalla he paljastivat itsensä. Ne, jotka pysyivät hommissa pidempään, kuten Sonja, olivat rauhallisia, melko tavalisen näköisiä, ja heillä oli poikkeuksellisen korkea stressin-

sietokyky. Eikä nokkeluudesta ja varovaisuudestakaan ollut haittaa. Varuillaan oleminen oli kaiken A ja O.

”Eikö teillä ole matkatavaroita?” lähtöselvitysvirkailija kysyi. Sonja pudisti päätään, hymyili ja ojensi naiselle passinsa. Ottaessaan sen takaisin sekä tarkastuskorttinsa hän saattoi melkein kuulla korvissaan sydämensä pompotuksen kuin tasaisen rumputeeman.

Tómas taitteli kaksi T-paitaa, työnsi ne reppuunsa ja päätti sitten ottaa myös oranssin paidan, jonka äiti oli antanut hänelle. Se on tyttöjen väri, isä sanoi, mutta Tómas ja äiti olivat eri mieltä. He tiesivät, että se oli Hollannin jalkapallo-maajoukkueen väri. Isä ei ymmärtänyt jalkapallosta mitään – hän ajatteli vain golfia, ja oikeastaan Tómas oli siitä vain iloinen. Isä oli tullut mukaan jalkapallotreeneihin vasta eron jälkeen äidin muutettua Reykjavíkiin. Hän oli seisoskellut kentän laidalla ja karjunut typeriä huomautuksia, että Tómasin pitäisi käydä yhden jos toisenkin kimppuun eikä hänen pitäisi potkia palloa kuin nynny eikä juosta kuin akka. Tómasista oli parempi käydä harjoituksissa yksin, mutta otteluissa hän näki joskus äidin katsomossa, kun äiti heilutti hänelle kättään peukalo pystyssä. Hän näki äidin hymystä, että äiti oli hänestä ylpeä ja katseli mielellään, kun hänen poikansa juoksi kentällä, vaikka hän ei ikinä tehnytään maalia. Tómas toivoi, että isä antaisi joskus äidin tulla mukaan kisa-matkalle, niin ettei äiti joutuisi tulemaan salaa katsomaan häntä kaukaa. Silloin äiti voisi istua toisten äitien seurassa eväineen ja tulla halaamaan häntä pelien välissä.

Tómas pakkasi reppuunsa myös Jatsin. Hän oli kysynyt äidiltä viime kuussa, halusiko äiti pelata Jatsia, ja äiti oli ollut pahoillaan, kun hänellä ei ollut Yatzy-noppia. Nyt Tómas aikoi pitää huolen, että oli, ja hän aikoi jättää nopat äidin luo. Isän luona kukaan ei kuitenkaan pelannut Jatsia.

”Joko sinä pakkaat?” Isän ääni oli äreä kuten aina, kun puhe kääntyi äitiin ja äitiviikonloppuihin.

”Joo, halusin vaan laittaa kaiken valmiiksi”, Tómas sanoi ja sulki repun, jotta isä ei näkisi peliä ja oranssia paitaa. Aina syntyi riitaa siitä, mitä repussa oli, jos isä pääsi sekaantumaan asiaan. Tómasista tuntui parhaalta pakata hyvissä ajoin, niin että kun äiti tuli hakemaan hänet, hän saattoi vain antaa isälle pikaisen suukon ja sanoa ”Olen valmis” ja juosta ulos äidin autoon.

Turvatarkastuksessa Sonja veti pois vyönsä, kääri sen rullalle ja laittoi tavarakaukaloon takkinsa ja kenkiensä kanssa. Vyö oli ainoa esine, jossa oli metallia. Hän oli jo ottanut korvakorut pois ja vetänyt sormukset sormistaan ja työntänyt takintaskuun. Hän tiesi, ettei se ollut tarpeen, mutta hän ei halunnut ottaa minkäänlaista riskiä, että hänelle tehtäisiin turvatarkastus käsin, vaikka pakkaus olikin kiinnitetty hyvin haaraväliin terveysiteen tavoin eivätkä turvatarkastajat koskaan koskettaneet ihan jalkoväliä suorittaessaan tarkastuksen. Silti kannatti olla varuillaan. Oli parasta toimia sataprosenttisesti. Hän pidätteli henkeään kävellessään metallinilmaisinpörtsön läpi, vaikka tiesikin, ettei se hälyttäisi. Hän väläytti työntekijöille pikaisen hymyn ja otti laukunsa liukuhihnalta. Laukussa ei ollut mitään epäilyttävää, ainoastaan lompakko, passi, tarkastuskortti, huulirasva, puuterirasia, kampa, avattu purukumipakkaus, nuhuinen pökkari, jonka sivu oli taitettu merkiksi, ja tietenkin Samsonite-esite.

Sonja näki perheen katoavan lentoaseman käytävälle ja kiirehti vastakkaiseen suuntaan, laukkuliikkeeseen. Ostoskäytävällä oli hiljaista, ja äkkiä kauhu valtasi hänet, kun hän näki, miten monet liikkeet olivat kiinni. Lentoken-
tän myymälät saattoivat olla auki tai kiinni sen mukaan, kuinka paljon kentällä oli väkeä. Mutta nyt A-suunnitelma oli käynnissä, joten paluuta ei ollut. Kaiken oli sujuttava suunnitelmien mukaan. Hän kiirehti niin nopeasti kuin jalkovälissä oleva paketti salli ja nähdessään laukkuliikkeen

avoimen etuseinän hän veti syvään henkeä. Hänen lävitseen lehahti lähes hurmoksen kaltainen helpotuksen hulvahdus. Hän toivotti myyjälle hyvää iltaa samalla, kun silmät haravoivat häthätää hyllyjä. Tuolla se oli, alimman hyllyn nurkassa: Samsonite Titanium -lentolaukku. Sonja veti laukun hyllystä ja pudisti päätään tytön huomauttaessa, että hän voisi saada uudemman mallin parempaan hintaan. Tämä oli ainoa sopiva laukku.

Sonja veti tyhjän laukun perässään naisten vessaan ja sulkeutui sen kanssa tilavaan koppiin, joka oli tarkoitettu pikkulasten kanssa matkustaville äideille. Siellä hän avasi laukun, raaputti tarran pois ja laittoi laukkuun käsilaukkunsa kaikkine tavaroineen lukuun ottamatta kirjaa, lompakkoa, tarkastuskorttia ja passia. Nyt laukussa ei ollut mitään, missä oli hänen nimensä. Sitten hän veti jakkupuvun hameen vyötärölleen, veti sukkahousut ja tukihousut alas ja otti jalkovälistään paketin. Se oli hiestä märkä, mutta hän kuivasi sen vessapaperilla ja työnsi matkalaukun vetoketjulliseen lokeroon. Nyt hänen pitäisi vain täyttää laukku roinalla.

Ulos päästyään Sonja haeskeli nopeasti katseellaan jotain suurikokoista laukun täytteeksi ja kuten tavallista, hän ajatteli Tómasia. Hän osti pojalle nallen, jonka vatsassa oli Tanskan lippu; keksejä isossa peltipurkissa, jonka kannessa komeili Tanskan kuninkaallinen perhe; sekä jättipussin erilaisia suklaamakeisia, jotka poika voisi säästää syntymäpäiväänsä varten. Kassalla hän lisäsi ostoksiin raidallisen T-paidan ja arkillisen jalkapalloilijatarroja, joista poika pitäisi kovasti. Sonja istuutui penkille pakkaamaan ostokset laukkuun, ja se tuli niistä täyteen. Hän nousi ja veti laukun perässään hajuvesihyllyn luo, jonka oli pannut merkille matkallaan laukkukauppaan, sillä tuntui jotenkin

niin itsestään selvältä, että hänenkaltaisellaan naisella olisi kädessään vähintään yksi kosmetiikkaliikkeen muovipussi.

Sonjan lempihetki näillä matkoilla koitti, kun kone kiihdytti moottoreitaan ennen nousua. Ehkä se johtui koneen valtavasta, kunnioitusta herättävästä voimasta, jonka hän tunsi kehossaan sen painaessa hänet istuinta vasten, tai ehkä siitä tiedosta, että hän oli päässyt yhden lentokentän läpi vaikeuksista. Edessä oli rauhallinen purjehdus ilmojen halki tilassa, jossa hän ei ollut minkään tuomiovallan ulottuvilla.

Sonja työnsi purkkalevyn suuhunsa ja kirjan istuimen selkänojan taskuun ja selaili näyttöä nähdäkseen, oliko Euroopan lennoille tullut uusia elokuvia. Hän oli nähnyt ne kaikki, sillä ohjelmisto vaihtui kuunvaihteessa. Hän matkusti yleensä kahdesti kuussa. Tällä matkalla hän luki si. Koneessa vallitsi rauha siihen asti, kunnes lentoemännät lähtisivät liikkeelle tarjoiluineen, ja Sonja kumartui katsomaan käytävään ja laski käsivarret, jotka puristivat tiukasti käsinojia. Tuntui uskomattomalta, että hän oli itse joskus pelännyt lentämistä. Ennen kuin kaikki tämä alkoi.

Bragi kiristi solmiotaan ja veti kamman kivenharmaiden hiustensa läpi. Hän tunsi aina helpotusta töihin päästyään, aivan kuin hänen sisimmästään nostettaisiin raskas kanta-mus. Hänen oli vaikea ymmärtää ihmisiä, joita töihin meno ahdisti, ja nuorten tullivalvojien vapaapäivien tavoittelu ärsytti häntä suunnattomasti. Hän nautti töissä jokaisesta tunnista, siellä tapahtui koko ajan jotain ja jopa rauhallisimmat yövuorot tarjosivat jotain yllättävää.

Oli uskomatonta, mitä kaikkea ihmisten päähän pälkähti yrittää salakuljettaa maahan. Viime viikolla hän oli pysäyttänyt hermostuneen miehen, jolla oli ollut mukanaan muutama sata sammakonpoikasta matkalaukussa muovilaatikoihin pakattuna, ja viime kuussa hän oli pysäyttänyt naisen, joka oli kätkenyt vaatteisiinsa jättikokoisen juuston. Juusto oli valmistettu pastöroimattomasta maidosta, joten Bragi takavarikoi sen ja kirjoitti naiselle sakkolapun. Tämä antoi Bragin kuulla kunniansa.

Mutta nuo olivatkin kummallisia esimerkkejä tyypeistä, jotka eivät muuttuneet, vaikka moni seikka olikin muuttunut hänen työuransa aikana. Kun hän oli aloittanut tullitarkastajana, maahan salakuljetettiin lähinnä olutta ja vähän hasista. Ja meetvurstia. Tuntui kuin islantilaiset hullaantuisivat meetvurstiin heti kotimaan kamaralta poistuttuaan. Nyt tanskalaista meetvurstia sai jokaisesta lähikaupasta, olut oli laillistettu ja hasis oli väistynyt kovempien aineiden tieltä.

Tullitarkastajat tekivät työtään suurelta osin yhteistyössä poliisin ja Tullin analyysiyksikön kanssa, jotka tarkkailivat

epäilyttävien henkilöiden saapumisia ja poistumisia. Läpivalaisulaitteistosta, valvontakamerajärjestelmästä ja huumekoirista huolimatta salakuljettajat näyttivät olevan aina viranomaisia askelen edellä. Bragi ei ymmärtänyt, miksi kansalaiset suhtautuivat niin kielteisesti ajatukseen myöntää poliisille ennakoiva tutkintalupa, sillä hänestä asia oli päivänselvä. Tullissa tunnistettiin tyypit, joiden kaikki tiesivät puuhailevan jotain hämäräperäistä, mutta sen paremmin tullivalvonta kuin poliisikaan ei onnistunut nappaamaan heitä. Huumebisnes tuntui pystyvän sopeutumaan jatkuviin muutoksiin.

Bragista tuntui, ettei pikkumuuleihin enää luotettu, vaan nyt heitä käytettiin lähinnä houkutuslintuina. Heidät lähetettiin muutama gramma mukanaan ja heidät uhrattiin, jotta huomio siirtyisi pois todellisista lähetyksistä. Isoista lähetyksistä. Niitä ei lähetetty hikisten narkkari-pentujen matkassa. Kuriirien täytyi olla oikeanlaisia henkilöitä.

Bragi nappasi kellokorttinsa ja työnsi sen leimauslaitteeseen. Leiman raksahdus täytti hänet miellyttävällä hyvänolontunteella. Leimauslaite oli siirretty vanhalta lentoasemalta. Se oli kiinnekohta, kun kaikki muu oli muuttunut.

Juuri nyt lentoasemalla oli rauhallista ja iltaan mennessä odotettavissa oli vain saapuvia reittilentoja. Amsterdam, Lontoo, Kööpenhamina. Tänä vuonna maata harvinaisen rajusti vaivaavan influenssan vuoksi asemalla oli henkilökuntaa normaalia vähemmän, joten Bragi päätti, että he jättäisivät tänään satunnaistarkastusten tekemisen väliin. Analyysiyksiköstä ei ollut lähetetty erityisiä vihjeitä, ja tästä näytti tulevan ihan tavallinen tiistai-ilta. Heitä oli kaksi tarkastajaa matkatavaroiden noutosalissa, ja hän lähetti nuoren sijaistytön, jonka nimeä ei millään muistanut,

kahvitilaan laittamaan kahvia ja jäi itse tarkkailemaan ikkunasta liukuportaita laskeutuvaa väkeä.

Ihmisjoukon liikehdintä oli tavanomaista, ja hän mietti, eikä suinkaan ensimmäistä kertaa, kuinka paljon joukko muistutti lammasmaa. Hän tarkasteli ihmisvirtaa kiinnittämättä katsettaan kehenkään erityisesti vaan odotti jotakuta, joka erottuisi joukosta. Jotakuta, joka ei liikkuisi ihmisvirran tahdissa. Jotakuta, joka vaikuttaisi pelokkaalta. Virta jakautui tavalliseen tapaan väen valuttua alas, kaksi kolmannesta suuntasi askeleensa taxfree-liikkeeseen, kolmannes suoraan liukuhihnan luo odottamaan laukkujaan. Kun ihmiset alkoivat keräillä laukkujaan, hän yritti arvioida tavarain paljoutta. Kenelläkään ei näyttänyt olevan liikaa tavaraa, paitsi lapsiperheillä, eikä hän nyt lamakaudella voinut syyttää ihmisiä siitä, että he yrittivät vaatettaa lapsensa ulkomailla. Yhdellä lapsiperheellä oli kahdeksan ilmiselvästi raskasta laukkuja, mutta hän antoi heidän lipua tullin läpi väsyneine tenavineen. Todellisuudessa hän ei vain viitsinyt pysäyttää heitä.

Tänä iltana ei näkynyt ketään joukosta poikkeavaa. Suurimmalta osin tulosali oli täynnä ulkomaisia turisteja ja muutamia vakioasiakkaita, ihmisiä, jotka töiden vuoksi lensivät säännöllisesti maasta toiseen. Hän tunnisti monet kasvot. Presidentin puolison, kuuluisan viulistin, joka lensi Lontooseen kerran viikossa, ja kauniiseen takkiin pukeutuneen naisen, joka myös tuntui työskentelevän ulkomailla ja matkustavan muutaman kerran kuussa. Bragi jäi aina tuijottamaan naista, sillä tämä oli hennonpuoleinen ja pienikokoinen, mutta silti hänestä säteili tietynlaista loistokkuutta kuin filmitähdestä. Joka kerran naisen nähdessään Bragi mietti, johtuiko se hienoista vaatteista vai jostain muusta.

Kaikki vaikutti varsin tavalliselta ja arkiselta, ja Bragi

veti syvään henkeä ja murahti tyytyväisenä. Hän oli oikeassa paikassa, ja täällä hän aikoikin olla niin kauan kuin vain voisi. Ihan sama kuinka hänelle jupistiin eläkkeestä, hän ei aikonut hievahtaa tuumaakaan.

Sydän alkoi pamppailla kiivaasti heti, kun Sonja astui koneesta Keflavíkissa. Rentouduttuaan lennolla hänestä tuntui nyt kuin rintakehä räjähtäisi. Hän oli usein miettinyt, missä poliisi odottaisi, jos hänestä tiedettäisiin. Hän varautui aina puolittain siihen, että se tapahtuisi heti maihinnoususillalla, mutta luultavammin vasta tullissa. Todellisuudessa vasta maahan saavuttaessa.

Hän ei tiennyt, miksi ajatteli aina asiaa koneen laskeutuksessa, sillä kukaan ei tiennyt hänen matkoistaan. Hän ei ollut kertonut kenelläkään, milloin häntä voisi odottaa kama mukanaan, ja hän työskenteli aina yksin. Aivan yksin. Hän oli asettanut nämä ehdot loukkuun jäätyään. Jos niitä nyt saattoi kutsua ehdoiksi. Tosin hänen asemassaan ei voinut määrätä ehdoista. Mutta hän oli sanonut heille, että hänen piti saada hoitaa keikat omalla tavallaan. Ja he olivat olleet tyytyväisiä pidempään kuin vuoden. He saivat aina aineen toivomallaan viikolla eikä mikään ollut koskaan mennyt pieleen. Ja he tiesivät voivansa luottaa häneen sataprosenttisesti. Tómasin vuoksi.

Lentokenttäkäytävä oli tärkeä. Siellä oli kameroita, joita tullimiehet tarkkailivat, joten oli tärkeää olla tekemättä mitään epäilyttävää, kuten käydä vessassa heti koneesta poistumisen jälkeen tai istuutua penkille järjestelemään käsimatkatavaroita. Hän ei saisi vilkuilla ympärilleen tai paljastaa tietävänsä valvontakameroista. Lentokentällä oli luonnollista pelätä ennen lähtöä, mutta ei laskeutumisen jälkeen. Ei myöskään saanut näyttää tarpeettoman jäykältä

tai pitää liikaa kiirettä. Oli parasta kulkea käytävää reippaasti, haukotella muutaman kerran osoittaakseen luonnollisia merkkejä väsymyksestä lennon jäljiltä, pysähtyä ehkä kerran korjaamaan kenkää ja pitää huolta, että tervehti iloisesti, jos sattui törmäämään johonkuhun tuttuun.

Lentoaseman käytävällä Sonja kokosi minuutensa uudestaan, eikä käytävä siksi koskaan tuntunut tarpeeksi pitkältä. Hän tuijotti ensimmäistä ohittamaansa mainostaulua, ei katsoakseen mainosta vaan omaa peilikuvaansa. Hänen silmänsä lipuivat nopeasti tumman jakkupuvun hameen, valkoisen paitapuseron ja villakangastakin yli. Hän oli bisnesnainen, kuului liike-elämään, matkusti työn vuoksi. Hän kumartui ja korjasi nailonsukan kantapäätä, joka oli mennyt ruttuun, kun hän veti kengät lentokoneessa jalkaansa. Ne olivat italialaiset nahkakengät: hienot, mutta eivät liian seksikkäät. Kengät, joita tyyppillinen liike-elämän nainen käyttäisi töissä.

Sonja kulki eteenpäin ja valmistautui mielessään osaansa; hänellä oli oma ohjelmistoyritys, S.G. Hugbúnaður. Se oli pieni, mutta menestyvä. Hän työskenteli sekä Islannissa että ulkomailla. Hän toimi lähinnä konsulttina, mutta vastasi myös tietokonejärjestelmien huollosta. Kaikki tärkeimmät tiedot löytyivät yrityksen kotisivulta. Kun hän onnistui parhaiten roolissaan, hän tunsu itsekkin melkein uskovansa siihen, mutta kun hänen oli vaikea eläytyä osaansa, hänen teki mieli seisahtua käytävän päässä katsomaan silmiin todellista vähäpätöistä itseään – naista, joka ei ollut koskaan tehnyt bisnestä, naista, joka oli maksanut muille tekaistun yrityksen huijauskotisivun suunnittelusta, naista, joka ei oikeasti osannut yhtään mitään.

Tänä iltana Sonja onnistui roolissaan ja hän tunsu säteilevänsä itseluottamusta. Lähestyessään käytävän päätä hän

kiristi askeleitaan pitääkseen silmällä vaaleahiuksista naista ja riemuitsi hyvästä onnestaan nähdessään naisen menevän suoraan taxfree-liikkeeseen. Sonja sen sijaan jäi matkalaukkuhihnan tuntumaan sisemmälle halliin, koska hetken kuluttua paikalla tungeksisi väkeä, kärryjä ja matkatavaroita hänen ja tullivalvonnan ikkunan välissä. Niin tapahtuikin, ja vaaleahiuksisen naisen harmaa Samsonite-laukku ilmestyi näkyviin vasta, kun hihnan luona oli tungosta ja väkijoukko säntäili etsimässä matkatavaroitaan. Sonja nykäisi naisen laukun hihnalta ja tarkasteli sitä hetken oman aivan samanlaisen laukkunsa vierellä kuin yrittäisi selvittää, kumpi laukuista oli hänen, ja nosti sitten omansa hihnalle. Sitten hän meni verovapaaseen kauppaan, nappasi hyllystä jotain näön vuoksi ja pääsi kassajonoon vähän matkan päähän vaaleatukkaisesta, joka näytti hankkivan koko vuoden makeisvarastot.

Sillä välin, kun Sonja maksoi ostoksensa, nainen ehti hakea laukkunsa liukuhihnalta. Sonja katseli naisen perään, kun tämä asteli itsevarmasti tullialueen läpi tietämättä lainkaan, mitä kuljetti mukanaan. Sonja seurasi perässä, rauhallisena ja itsevarmana, koska tiesi, mitä hänen matkatavaroissaan ei ollut. Tuloaula oli täynnä väkeä, kuten aina tähän vuorokaudenaikaan. Atlantin yli matkustavat olivat alkaneet suuremmassa määrin viettää pari ylimääräistä yötä Islannissa.

Sonja ei nähnyt vaaleahiuksista naista missään, ja hän kiirehti minkä kykeni rakennuksen läpi sen edustan parkkipaikalle. Nainen ei ollut näköjään poistunut vasemmasta ovesta, joten Sonja kipitti minkä kengillään pääsi rakennuksen vierustaa oikeanpuoleiselle uloskäynnille ja näki naisen miehen seurassa, joka oli tullut tätä vastaan.

”Anteeksi!” Sonja huusi. ”Anteeksi. Luulen, että laukkumme ovat vaihtuneet.” Nainen katsahti ihmeissään taakseen ja

sitten laukkuun, jota mies veti hänen puolestaan.

”Täh?” hän ihmetteli eikä tuntunut tajuavan, mitä Sonja oli sanonut.

”Luulen, että otin vahingossa sinun laukkusi liukuhihnalta ja sinä minun”, Sonja selitti ja hymyili hyväntahtoisesti.

”Jestas!” nainen huudahti kauhistuneena. ”Anteeksi.” Hän tarttui oman laukkunsa kahvaan ja alkoi hätäisesti selittää, ettei ollut ajatellut mitään ottaessaan laukun liukuhihnalta. Naisen seuralainen sen sijaan kumartui lukemaan Sonjan antaman laukun nimilapun ennen kuin ojensi toisen laukun Sonjalle. Hän on samanlainen kuin minä, Sonja tuumi, hän haluaa varmistua asiasta. Sonja heilautti parille iloisesti kättään ennen kuin lähti pitkäaikaispysäköinnin suuntaan, missä hänen autonsa odotti ohuen tuhkakerroksen peitossa seisottuaan siellä neljä päivää.



NUORI ÄITI TEKEE EPÄTOIVOISEN RATKAISUN.

Sonja on käynyt läpi raatelevan avioeron ja menettänyt poikansa huoltajuuden ex-miehelleen. Kun tulevaisuuden vaihtoehdot ovat vähissä, hän päätyy salakuljetamaan kokaiinia Islantiin ja mukaan häikäilemättömään rikollismaailmaan.

Sonjan etsiessä epätoivoisesti ulospääsyä vaikeuksistaan hän saa vastaansa tullivirkailija Bragin. Alzheimerin tautia sairastavaa vaimoaan hoitava ja pian eläköityvä Bragi haastaa Sonjan kekseliäät keinot tuoda huumeita maahan.

Sonjan elämää mutkistaa entisestään se, että hänellä on suhde Aglan kanssa. Ennen Islannin finanssi-kriisiä pankin korkea-arvoisena johtajana toiminut nainen on nyt syytteessä talousrikoksista.

Loukku on omaperäinen ja seksikäs pohjoismainen rikostrilleri, joka käynnistää Reykjavik Noir -trilogian.



Kansi: Jussi Jääskeläinen